

žení zákazu. Tu stížnost právem namítá, že rozsudek dosti přesně nerozlišuje pojmy pořadatele zábavy v běžném slova smyslu a pořadatele veřejné hudební produkce ve smyslu ustanovení původského zákona. I když se vychází z toho, že úkolem pořadatelů výborem ustanovených bylo nejen, aby při zábavě udržovali pořádek, nýbrž aby i jinak potřebné zařídili (na př. najali místnost, sjednali hudbu atd.), nelze přece souhlasiti s názorem, že tím byly na tyto osoby přeneseny i povinnosti a odpovědnost, které zákon s hlediska ochrany práv původských ukládá pořadateli veřejné hudební produkce, tedy zejména i povinnost, aby se starali o dodržení onoho zákazu, když nejen nebylo zjištěno, že osoby ustanovené za pořadatele zábavy byly předsedou nebo jiným funkcionářem spolku na to upozorněny, ale nebylo zjištěno ani, že o zákazu vůbec věděly. Výpovědi pořadatelů byly v tomto směru zcela negativní a obžalovaný sám jen udal, že dva z pořadatelů byli zároveň členy výboru, takže o zákazu s n a d také věděli.

Za tohoto stavu věci nelze uznati, že obžalovaný jako vedoucí činitel spolku, kterému byl také doručen zákaz, ustanovením pořadatelů zábavy pozbyl postavení pořadatele ve smyslu § 30 aut. zák. Vycházeje z opačného názoru, posoudil nalézací soud věc po právní stránce nesprávně a zatížil svůj rozsudek zmatkem podle č. 9 a) § 281 tr. ř.

Bylo proto zmateční stížnosti, aniž třeba se obíratí ostatními jejími vývody, s tohoto hlediska vyhověti a napadený rozsudek jako zmatečný zrušiti. Ve věci samé nebylo lze rozhodnouti, poněvadž věc po skutkové stránce vyžaduje dalšího objasnění v otázce, zda obžalovaný jednal v e d o m ě ve smyslu § 45 aut. zák. a najmě, zda alespoň počítal s možností porušení autorských práv a přes to, jsa srozuměn i s takovým výsledkem, neučinil nic, aby tomu zabránil (dolus eventualis). Nezbylo proto, než vrátiti věc soudu první stolice, by o ní znovu jednal a rozhodl.

Čís. 5948.

Keďže rozhodnutie podľa § 54, odst. 2 tr. zák. spočíva na voľnom uvážení súdu, nemožno taký výrok napádať zmätočnou sťažnosťou podľa § 385, čís. 2 tr. p.

Súd prekročil trestnú sadzbu a zavinil zmätok podľa § 385, čís. 2 tr. p., uložil-li pre nadržovanie podľa § 377 tr. zák. i vedľajší trest straty práva volebného do obcí.

(Rozh. zo dňa 2. júla 1937, Zm III 330/37.)

N a j v y š š í s ú d v trestnej veci proti A. a spol., obžalovaným z prečinu krádeže atď., zmätočnú sťažnosť obžalovaného B. zčasti odmietol, zčasti zamietol; z úradnej povinnosti z dôvodu zmätočnosti podľa § 385, čís. 2 tr. p. zrušil rozsudok odvolacieho súdu vo výroku, ktorým bol u obžalovaného B. vyslovený vedľajší trest straty práva volebného do obcí na jeden rok a tento výrok aj s výrokom, že čin trestný bol spáchaný z pohnútok nízkych a nečestných pominul.

Z d ô v o d o v :

Zmätočná sťažnosť uplatnená námietkou, že v smysle § 54, odst. 2 tr. z. mal byť pominutý vedľajší trest straty úradu, zrejme chce uplatňovať zmätok podľa § 385, č. 2 tr. p. V tejto čiastke je zmätočná sťažnosť bezzákladná.

V smysle § 54, odst. 2 tr. z. nemusí byť vyslovená strata úradu, keď trest súdom stanovený nepresahuje 6 mesiacov väzenia.

Súd v takom prípade môže podľa svojho voľného uváženia pominúť alebo nepominúť vyslovenie straty úradu. Nakoľko toto rozhodnutie spočíva na voľnom uvážení súdu, nemožno tento výrok napádať zmätočnou sťažnosťou.

Pri preskúmaní veci z úradnej povinnosti zbadal najvyšší súd toto:

Obžalovaný bol uznaný vinným prečinom nadržovania podľa § 374 tr. z. Odvolací súd okrem trestu na slobode a okrem jednoročnej straty úradu vyslovil aj jednoročnú stratu práva volebného do obcí s tým, že trestný čin bol spáchaný z pohnútok nízkych a nečestných.

V smysle § 54, odst. 1 tr. z. treba vysloviť stratu práva volebného do obcí, kde to zákon ustanovuje a sú splnené podmienky § 3, bod 3 zák. č. 75/1919 Sb. z. a n. v znení vyhlášky ministerstva vnútra zo dňa 15. júla 1933, č. 123 Sb. z. a n.

Podľa § 377 tr. z. má byť pre nadržovanie vedľa trestu straty slobody vyslovená tiež strata úradu, bolo-li spáchané na prospech pachateľa alebo účastníka takého zločinu alebo prečinu, pre ktorý má byť podľa zákona uložená strata úradu. Nepredpisuje tedy zákon na prečin nadržovania ako vedľajší trest dočasné odňatie politických práv, t. j. v smysle zák. č. 75/1919 Sb. z. a n. stratu práva volebného do obcí.

V dôsledku toho odvolací súd vyslovením vedľajšieho trestu straty práva volebného do obcí prekročil trestné sadzby a tým zaviniť vecný zmätok podľa § 385, č. 2 tr. p. Vyslovenie tohoto vedľajšieho trestu sa stalo zrejme na ujmu obžalovaného B. a preto najvyšší súd pokračoval z úradnej povinnosti podľa § 385, posl. odst. tr. p., rozsudok odvolacieho súdu v tomto smere zrušil a tento vedľajší trest pominul. Výrok rozsudku odvolacieho súdu, že »čin trestný bol spáchaný z pohnútok nízkych a nečestných«, bol učinенý len hľadiac na výrok o strate práva volebného, preto stal sa týmto rozhodnutím bezpredmetný a bol tiež pominutý.

Čís. 5949.

Výrok rozsudku soudu první stolice o upuštění od potrestání lze napadati jen o d v o l á n í m, ať jde o tvrzené porušení striktního předpisu zákona nebo o pouhé porušení zásad arbitrárních (§§ 33, odst. 1 zákona o ochraně cti).

Soud, ukládající odpovědnému redaktoru a vydavateli uveřejnění rozsudku po rozumu § 7, odst. 1 zákona č. 124/1924 Sb. z. a n. (ve znění vyhl. č. 145/1933 Sb. z. a n.), nesmí se odchýliti od velících ustanovení, která obsahuje o čase a způsobu uveřejnění § 8 téhož zákona.